

«ουδέ νήθει»

Ζούμε πραγματικά σε ένα κόσμο ενδεχομένων.

Μια συνείδηση ασάφειας απλωμένη παντού παρατηρείται.

Ποτέ το αύριο δεν υπήρξε τόσο αινιγματικό. Αδιαπέραστο. Απροειδοποίητο.

Περιστατικά βαρυσήμαντα καθημερινά. Ουσιαστικά τοποθετούνται ως απλές νύξεις με σημασία αμφίβολη.

Για την τεχνική πρόοδο, τίποτε το ακατόρθωτο. Γίνεται απλώς αιτία, για να κονταροχτυπιούνται οι ανυπόμονοι και οι απαισιόδοξοι.

Διερωτάται άραγε κανείς πώς περάσαμε από την εποχή του αλάξευτου στον λαξευμένο λίθο; Κόπος. Και μόχθος. Κι αγώνας. Και του χαλκού η εποχή; Σφυρηλατήθηκε το σίδηρο και χρησιμοποιήθηκε για να στηρίξει στο νερό τα πλωτά μεγαθήρια.

Κι οι πολιτείες οι ουρανοδρόμες που στήθηκαν για να δείχνουν τον ουρανό, μεταμορφώθηκαν σε πολυώροφα τέρατα.

Η σύγχυση. Η έλλειψη σταθερού προσανατολισμού. Η έκπτωση αξιών. Τούτα όλα δεν είναι επιφανόμενα της εποχής μας και μόνο.

Μια προσπάθεια πρόχειρου ξεπεράσματος των προβλημάτων που ενδιάμεσα ανακύπτουν, είναι πολύ επικίνδυνη. Το χάος ελλοχεύει. Για αυτό και χρειάζεται προσοχή. Μέτρον. Όρια.

Είναι και η ουτοπία που караδοκεί. Χάνουμε τον στόχο τότε. Ξεχνούμε την προέλευσή μας. Την αφετηρία μας. Κι αυτό, μας μετατρέπει σε ακροβάτες. Χωρίς γη σταθερή κάτω από τα πόδια μας. Χρειάζεται βέβαια και το πείραμα. Με προσοχή όμως. Οι τολμητίες απορρίπτονται.

Να συνειδητοποιήσουμε πρέπει, πως δεν βοηθά κανένα σε τίποτε η παραμονή μας σε παγωμένα σχήματα και αποστεωμένες συμβάσεις. Αναθεώρηση λοιπόν απόψεων. Ιδού ο στόχος. Και πάντα μακριά από τα εποχιακά πρότυπα. Να μην ξεχνούμε, πως τα πρότυπα συχνά βλέπουμε, ότι παρέρχονται. Ένα σημείο. Μια αχνή. Μια μορφή υπεροχής. Ο θαυμασμός. Όλα τούτα εργάζονται για την αποκρυπτογράφηση των αντικειμένων. Είναι και η αποκαρδίωση βέβαια που ακολουθεί. Μαζί με διάφορα αστοχήματα που μπορεί να προκύψουν. Η βαναυσότητα. Η πνευματική ύφεση. Η ψυχική κατάπτωση.

Ο άνθρωπος αγωνίζεται μέσα στο κέλυφος ενός προορισμού να γνωρίσει τον εαυτό του. Και αυτό, αφού τον αναγνωρίσει πρώτα. Να ζήσει την ανθρωπιά του. Να εξασφαλίσει κάποια άνεση. Κάποια ευμάρεια στους απογόνους του.

Οι αποκορυφώσεις δεν αργούν. Το ίδιο όμως και οι πισωδρομήσεις.

Ο άνθρωπος συχνά καταλήγει **αντινομική** και αντιφατική παρουσία.

Οραματίζεται παραδείσους.

Κατασκευάζει κολάσεις.

Ανελίσσεται σε μια παρουσία που απελπισμένα προσπαθεί να συναρμολογήσει τα σπαράγματά του.

Τελικά, δεν μπορεί να καταφέρει την ολοκλήρωση ενός αυστηρά καθορισμένου και στεγανού κόσμου.

Νόημα μέτρου αναζητείται λοιπόν.

Ένα βλέμμα στη φύση γύρω μας, τεκμηριώνει τη θέση.

Αρμονία. Γαλήνη. Ομορφιά σε μια τόσο όμορφη σύζευξη. Με ισορροπία πλήρη.

Σε εμάς τι μένει τελικά; Ένα.

«Ως θαυμαστόν το όνομα σου εν πάση Κύριε τη γη».

+ ο π. Γ.